

Úgy ölt fel a nimfám Flóra- nap
Szép, egyszerű tüllruhát,
Mert hívta a Mollberg őt a minap
Megnézni a kis tanyát,
Első nevűt, mert ott van a vám,
Hol vasfazékba rák potyog ám,
S hol Brunnsvikennek mossa rég
Hulláma a part fövenyét.

A blúza feszült a keblein,
A célja felé menvén,
S cibálta a stóla szárnyait, ím,
A nyári zefír lengén,
Fürt homlokán nem bodrosodott,
S hivalkodón a szűkre szabott
Szoknyája nem ringott, s alatt
Szandálja a sárba ragadt.

Nézd: léckerítések közt, ahol

A völgy fele lejt a rét,
Fenyők tövin arra hajtja a pór
Kordéja nehéz terhét,
Mohos gypútja ott kanyarog,
Megrozzant viskó várja amott,
S tán virradatra célba jut
A jerke, a borju, a tyúk.

Míg Ulla a csézán baktatott,
A kis tanya várta őt,
Tornáca fenyőgally-díszbe
borult,
Vasárnap délelőtt,
Midőn Jofurnak jó vihara,
S zúg Danderyd harangja szava,
Kakas kiáltott messzire,
És fecske röpült be ide.

Aztán a pohár körútra ment,
Mollberggel a szék ledőlt,

Nimfám a sörét, a fűszereset,
Kidöntve, nagyon pörölt,
Karjával asztalára csapott,
S a viganót lehúzta legott,
A csaplárné meg mit tehet:
Hitelbe itat meg etet.

A dombon, az istálló előtt
Látsz sárga sörényü mént:
Roskadt a szekér, széthullik a szög,
Abroncs, kocsikas, kerék.
A csődör hághatnék, szilajul
Ágaskodik, prüszkölve vadul.
És Ulla, mint valódi nej,
Mollberggel az ágyba hever.

Baka István fordítása

